

ἤδη τῶν συγγενῶν αὐτοῦ τὴν φωνήν· ἀναζητεῖ τὴν ἀναδενδράδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἤρτητο ἡ αἰώρα, τὴν συκῇν, τοὺς καρποὺς τῆς ὁποίας πολλὰκις ἐπεβουλεύθη· ἀλήμων ὦ! ἡ οἰκία ὑπάρχει, ἀλλὰ... νεαρὰ καὶ μεταπεποιημένη ἐπὶ τὸ γλαφυρότερον· ἡ ἀναδενδράς ἐξέλιπεν· ἡ συκὴ ἐξηράνθη· τὴν δὲ θέσιν τοῦ κήπου ἐπέχουσιν ἐργαστήρια· ἀπὸ τῶν θυρίδων δὲ τῆς οἰκίας κοράσιά τινα, φαιδρῶς ἀνακαγχάζοντα πρὸς τὸ ἐρρίκνωμένον πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου γέροντος, ὃς τις παρατηρεῖ τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιακρίτου περιεργείας, ἐρωτᾷ τι ποῖον ζητεῖ; »

Τοιοῦτον εἶναι τὸ σοφὸν σύγγραμμα, τοῦ ὁποίου ἀμυδρὰν ἰδέαν ἐτολμήσαμεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Χρυσαλλίδος*. Ὅστις ἀνέγνωσε τοὺς δύο τόμους αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ εὐχηθῇ τὴν ταχίστην ἐκδοσιν τοῦ τρίτου τόμου, ὅστις θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, οὐ ἐφάμιλλα δὲν ἔχει πολλὰ ἢ ἰσχνὴ ἡμῶν φιλολογία. Εἰς τὸ τρίτον μέρος ὁ συγγραφεὺς θ' ἀποκαλύψῃ τὰ παράδοξα ἔθιμα καὶ τὰς πρωτοτύπους τελετὰς τῆς αὐλῆς τῶν Γραικορωμαίων καὶ τῆς αὐλῆς τῶν Ὀθωμανῶν, θὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ περιφρούρητον ἄστυον τοῦ χαρεμίου καὶ θὰ διαγράψῃ τὸν βίον καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι ζῶσιν εἰς τὴν προνομιοῦχον πόλιν τοῦ Κωνσταντινίου.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἡ τύχη φαίνεται ὅτι ἔχει στενὰς μετὰ τοῦ θανάτου σχέσεις· αὕτη τρέφει μετ' ἀδρότητος τὰ θύματα τὰ ὁποῖα δι' αὐτὸν προσδιορίζει, καὶ τὰ ἀποστέλει εἰς τὸ σφαγεῖον κεκοσμημένα μετ' ἄνθη καὶ μετ' αἰνίας. Ποσάκις εἶδον αὐτὴν ζητοῦσαν δυστυχὴ ἄγνωστον ἐντὸς τῆς ἀχυροσκεπὸς καλύψεως τοῦ πτωχοῦ, ὅπως τὸν ῥίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐπορίας, διὰ νὰ δώσῃ αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰς τιμὰς! ὅτε δὲ καταστῇ τὸ ἀντικείμενον τῶν ζηλοτυπῶν τῶν ἀνθρώπων βλεμμάτων, ἐνῶ ἡ καρδιά του μεθύει καταγοητευθεῖσα ἐκ τῆς νέας του εὐτυχοῦς ὑπάρξεως, τὸν κρημνίζει αἰφνης ἐκ τοῦ ὕψους τῆς εὐδαιμονίας ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου! Τὴν πρῶϊαν ἐφείλκε τὴν ζηλοτυπίαν, τὸ ἐσπέρας ἐφέλκει τὴν συμπάθειαν καὶ τὰ δάκρυα!

Young.

Ἀρμονία, γλῶσσα τὴν ὁποίαν ἐφεύρεν ἡ μεγαλο-

φυΐα διὰ τὸν ἔρωτα, ἤλθες εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀλφρέδος Μυσσέ.

*

Ἐὰν φοβεῖσαι τὸν ἄρχοντα ἐπὶ σοῦ, λυποῦ τὸν ἐφ' οὗ ἄρχεις.

Marina Arche.

*

Ὁ κόσμος εἶναι τὸ θέατρον τῆς παγκοσμίου κωμωδίας· οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἱ ὑποκριταὶ αὐτοῦ· τὰ τυχαῖα συμβάντα ἀποτελοῦσι τὸ θεατρικόν· πόνημα, ἡ μοῖρα διανέμει εἰς τοὺς ὑποκριτὰς τὰ πρόσωπα· οἱ θεολόγοι ἐπιτηροῦσι τὸν θεατρικὸν μηχανισμόν, καὶ οἱ φιλόσοφοι εἶναι οἱ θεαταί· οἱ πλούσιοι ἴστανται εἰς τὰ θεωρεῖα, οἱ ἰσχυροὶ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ οἱ δυστυχεῖς εἰς τὴν πλατείαν· αἱ γυναῖκες περιφέρουσιν ὀλόγυρα τὰ δροσιστικά, οἱ δὲ κατατρεχθέντες ὑπὸ τῆς τύχης ξεφτυλίζουν τὰς λυχνίας· αἱ ἑταῖραι συγκροτοῦσι τὴν μουσικὴν συμφωνίαν, ὁ δὲ χρόνος καταβιβάζει τὴν αὐλαίαν. Ἡ παιζομένη κωμωδία φέρει τίτλον τὸν ἐξῆς: Ὁ κόσμος θέλει νὰ ἀπατᾷται, καὶ θὰ ἀπατᾷται.

Oxenstiern.

*

Τὰς ἐπαναστάσεις γεννῶσιν αἱ παραφοραὶ τῆς προόδου.

Βίκτωρ Οὐγώ.

*

Αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, ὧν ἡ δύναμις ἐνῆσκειται εἰς σφαῖραν ὑψηλὴν, στεροῦνται ῥαδιουργικοῦ πνεύματος, γονίμου εἰς ἐπινόησιν μέσων καὶ συνδυασμῶν αὐτῶν. Εὐφυΐα τῶν εἶναι ἡ τύχη, διότι δὲν ἀναζητοῦσιν, ἀλλὰ συναντῶσι.

Βαλζάκ.

*

Ἐξυπνὰς τὴν πρῶϊαν καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν πεδιάδα. Πανταχόθεν ἐκτείνεται οὐρανὸς σαπφειρίνος καὶ ὠραιότατος, ἀλλ' ἀγνοεῖς ὅτι ἐνῶ ἐκοιμᾶσαι τὰ νέφη διαλυθέντα ἔχυσαν ἀφθονωτάτην βροχήν. ὦ! πόσοι ἄνθρωποι δυσυχεῖς δεικνύουσι τὴν πρῶϊαν ὅψιν ἀτάραχον, ἀλλ' ἐκλαυσαν ὅλην τὴν νύκτα!

*

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι μᾶλλον νὰ κατηγορῶνται ὀλίγον ἢ ἀρετὴ τῶν παρὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὠραιότης των.

Φοντενέλ.

*

Ἄς μὴ ἀφήνωμεν νὰ φύεται χόρτον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς φιλίας.

Κ* Ἰωσφρίνου.